

Arrest

nr. 146 570 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BAELE, die loco advocaat F. SCHEERLINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verblijft sinds 2 september 1999 in België. Op 3 september 1999 dienen haar ouders een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Hierbij verklaren zij afkomstig te zijn uit Kosovo. Op 1 september 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van haar ouders een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Op 15 januari 2001 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 21 mei 2003 verwerpt de Raad

van State bij arrest nr. 119 642 het beroep tot nietigverklaring dat op 12 februari 2001 tegen voormelde beslissing werd ingediend.

Op 21 januari 2002 dient de verzoekende partij, samen met haar ouders en broers, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij stipten hierbij opnieuw aan afkomstig te zijn uit Joegoslavië, Kosovo. Deze aanvraag wordt op 20 augustus 2003 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden op 7 juni 2006 door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 159.623.

De verzoekende partij dient samen met haar ouders en haar broers op 11 februari 2004 een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van het toenmalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij geven zij aan de *“Joegoslavische nationaliteit”* te hebben. In 2007 legt hun raadsman ter actualisatie van hun aanvraag een attest neer opgesteld door UNMIK waarmee zij bewijzen geen eigendom te hebben in Decan, Kosovo. Op 30 juni 2009 worden de verzoekende partij en haar gezin gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar op voorwaarde van een bewijs van identiteit en nationaliteit. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze beslissing aan hen werd betekend. Op 10 april 2009 voegt de raadsman van verzoekende partij, in het kader van de actualisatie van hun aanvraag, geboorteaktes opgesteld door UNMIK bij van alle leden van het gezin. Op 8 december 2009 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de verzoekende partij en haar gezinsleden gemachtigd worden tot een verblijf in het Rijk van onbepaalde duur. De verzoekende partij ontvangt op 11 januari 2010 een B-kaart, geldig tot 14 december 2014.

Op 8 november 2007 dienen de ouders van verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bij de actualisatie van hun aanvraag op 26 september 2008 voegen zij een medisch attest bij waarin wordt vermeld dat de vader van verzoekende partij de Kosovaarse nationaliteit heeft.

Op 1 juli 2010 legt de verzoekende partij samen met haar gezinsleden bij de betrokken instantie een verklaring af ter verkrijging van de Belgische nationaliteit. Hierbij verklaart de verzoekende partij te zijn geboren in Decan, *“Joegoslavië, thans Kosovo”*. Opnieuw worden de UNMIK-geboorteaktes toegevoegd. Op 25 oktober 2010 ontvangt het betrokken bestuur een negatief advies van de procureur des Konings te Gent. Op 12 januari 2011 wordt haar verklaring ter verkrijging van de Belgische nationaliteit automatisch omgevormd tot een aanvraag tot naturalisatie.

Op 18 januari 2011 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken een vraag tot wijziging van de identiteitsgegevens van de verzoekende partij en haar familieleden. De vader van verzoekende partij legt een geldig Albanees internationaal paspoort voor op naam van B. E., geboren op 12 februari 1960 te Kulla, Shkoder, Albanië. Haar moeder legt een verlopen Albanees paspoort voor op naam van B. H., geboren op 10 april 1959 te Kulla, Shkoder, Albanië. Haar ouders leggen eveneens een Albanese geboorteakte en individualiteitsattest voor. Voor verzoekende partij en haar drie broers worden tevens een Albanese geboorteakte en individualiteitsattest voorgelegd.

Op 23 mei 2012 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), met de melding dat een einde gesteld wordt aan het verblijf op grond van artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing, die verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, D. V. (...), attaché genomen op 23.05.2012 wordt aan de persoon die verklaart zich B. Z. (...) te noemen, geboren te Decan op (In) 09.08.1992, en welke verklaart van Kosovo nationaliteit te zijn on die gekend is onder de echte identiteit als B. Z. (...), geboren te Shkoder op 09/0/1992 van Albanese nationaliteit het bevel gegeven om uiterlijk op 12/7//2012 om middernacht (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Art 13 §2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene diende samen met zijn ouders en broers een asielaanvraag in op 03.09.1999. Zij verklaarden etnische Albanezen te zijn uit Kosovo, omwille van bombardementen zijn de betrokkenen Kosovo ontvlucht. Ze gingen naar Albanië om vervolgens naar België te komen. Hun asielaanvraag werd onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 01.09.2000. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 15.01.01.

De familie diende een eerste maal een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden in overeenkomstig het toenmalig artikel 9.3* van de wet van 15.12.1980 op 21.01.2002. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden door de DVZ op 20.06.2003. Op 05.02.2004 diende de familie een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van hetzelfde wetsartikel. Ze beriepen zich in die aanvraag op de onmogelijkheid tot terugkeer naar Kosovo wegens de gevaarlijke omstandigheden, integratie en scolariteit van de kinderen en medische redenen. In 2007 leggen de betrokkenen een attest voor dat word opgesteld door UNMIK {United Nations Interim Administration Mission In Kosovo}, waarmee de betrokkenen bewijzen dat ze geen eigendom (meer) hebben in Decan. Op 30.06.2009 stuurde de DVZ een toelating van een machtiging tot een tijdelijk verblijf op voorwaarde dat er een bewijs van nationaliteit en identiteit werd voorgelegd. Deze beslissing werd nooit betekend worden aan de betrokkenen, dus de familie stuurde een actualisatie van de regularisatieaanvraag op. Bijgevolg werd deze aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken behandeld alsof er nooit geen beslissing werd genomen in dit dossier. Bij de actualisatie van deze aanvraag voegde de familie Kosovaarse UNMIK geboorteaktes voor alle leden van het gezin. Deze aanvraag werd op 08.12.2009 toegestaan omwille van het feit dat de betrokkene een asielprocedure van langer dan één jaar hadden doorlopen met schoolgaande kinderen. De betrokkenen worden in het bezit gesteld van een B kaart op 11.01.2010.

Op 18.01.2011 ontvangt de DVZ een vraag tot wijziging van de identiteitsgegevens van de betrokkene. Z. (...) en zijn broers leggen hierbij Albanese individualiteitsattesten en geboorteaktes voor. Zijn vader legt een geldig internationaal paspoort voor op naam van B. H. (...) geboren op 10.04.1959 te Kullaj Skoder. De moeder legt een geldig internationaal paspoort van Albanië voor op naam van B. E. geboren op 12.02.1960 te Kulla Shkoder, Beiden leggen ook een Albanese geboorteakte en individualiteitsattest voor.

Uit deze documenten blijkt duidelijk dat de familie valse verklaringen hebben afgelegd bij hun asielaanvraag, zowel over hun nationaliteit als de reden van hun vlucht. De volledige asielaanvraag was met andere woorden gebaseerd op valse en misleidende verklaringen. De betrokkenen komen namelijk niet uit Kosovo (toenmalig oorlogsgebied). Daarenboven heeft de familie halsstarrig vastgehouden aan hun valse identiteit bij hun verschillende regularisatieprocedures. Zo verkoos de betrokkene bij haar aanvraag uit 2009 een UNMIK geboorteakte voor te leggen die vals was, of haar minstens niet aan haar toebehoorde terwijl op dat moment over een Albanees paspoort beschikte. Dergelijk gebruik van authentieke documenten belemmerde de DVZ een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Immers, had de betrokkene een volledig frauduleuze asielaanvraag ingediend.

De scolarisatie van de broers en een mogelijke integratie, vloeien eveneens rechtstreeks voort uit de gepleegde fraude. Door het steeds beweren van de valse Kosovaarse nationaliteit, heeft de betrokkene de duur van zijn verblijf in stand gehouden waardoor ook de kinderen van de familie naar school konden gaan. De twee elementen op basis waarvan het verblijfsrecht werd toegestaan aan de betrokkenen, zijnde de duur van de asielprocedure en de schoolgang van de kinderen, voelen dus rechtstreeks voort uit de door hen gepleegde fraude. Een ander element dat de betrokkene aanhaalde tijdens de regularisatie, werk, verhindert niet om een verblijf aan te vragen op basis van een arbeidskaart B en dit conform de bestaande regelgeving. Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dient het verblijfsrecht van de betrokkene te worden ingetrokken."

Op 22 oktober 2012 dient verzoekende partij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van de beslissing van de gemachtigde van 17 oktober 2012 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit beroep wordt op 22 oktober 2012 door de Raad verworpen bij arrest nr. 90 120.

Op 22 oktober 2012 dient verzoekende partij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van de beslissing van de gemachtigde van 17 oktober 2012 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Dit

beroep wordt op 22 oktober 2012 door de Raad verworpen bij arrest met nummer 90 120. Tegen voormelde beslissing van 17 oktober 2012 dient de verzoekende partij nogmaals een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest van 14 november 2012 met nummer 91 570 verwerpt de Raad voormeld beroep. Met betrekking tot het beroep tot nietigverklaring, wordt bij arrest nr. 96 812 van 11 februari 2013 de afstand van het geding vastgesteld.

Bij arrest van 17 december 2012 met nummer 93 824 legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een geldboete op aan de verzoekende partij en haar gezinsleden.

Uit de informatie die werd overgemaakt aan de Raad, blijkt dat verzoekende partij op 1 december 2012 onder escorte werd gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekende partij op 1 april 2015 werd gerepatrieerd naar Albanië. Ter terechtzitting werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan het wettelijk vereiste belang. Verwerende partij wijst erop dat, nu de verzoekende partij zich niet meer op het grondgebied bevindt, zij geen actueel belang meer heeft bij de schorsing en de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing niet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. In de bestreden beslissing wordt tevens de verblijfsmachtiging van onbepaalde duur van verzoekende partij beëindigd op grond van artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet. Er kan dan ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, *juncto* de "motiveringsplicht".

3.2. Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Dat verzoeker samen met zijn ouders en broers een asielaanvraag indiende op 03.09.1999, waarbij zij verklaarden etnische Albanezen te zijn uit Kosovo. Dat hun asielaanvraag onontvankelijk werd bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken op 01.09.2000, en dat deze beslissing bevestigd werd door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15.01.2001.

Dat verzoeker en zijn familie op 21.01.2002 een aanvraag deden overeenkomstig het toenmalige artikel 9.3° van de Vreemdelingenwet. De DVZ bevond deze aanvraag onontvankelijk bij beslissing dd. 20.08.2003.

Dat de familie op 05.02.2004 een nieuw regularisatieaanvraag deden op grond van hetzelfde wetsartikel. Op 30.06.2009 stuurde de DVZ een toelating van een machtiging tot een tijdelijk verblijf op voorwaarde dat er een bewijs van nationaliteit en identiteit werd voorgelegd. Deze beslissing werd echter nooit aan verzoekers betekend. De familie stuurde om deze reden een actualisatie van de aanvraag, waardoor het dossier verder behandeld werd alsof er nooit een beslissing was genomen.

Dat de familie bij deze actualisatie Kosovaarse UNMIK geboorteaktes voegde voor alle leden van het gezin.

Dat deze aanvraag bij beslissing dd. 08.12.2009 toegestaan werd met de motivering dat de familie een asielprocedure van meer dan één jaar hadden doorlopen met schoolgaande kinderen. Verzoeker en zijn familie werden op 11.01.2010 in het bezit gesteld van een B-kaart.

Op 18.01.2011 deden verzoeker en zijn familie een vraag tot wijziging van hun identiteitsgegevens. Ter staving van deze aanvraag werd er voor verzoeker en zijn broers een Albanese individualiteitsattest evenals een Albanese geboorteakte voorgelegd. De ouders van verzoekers legden geldige Albanese paspoorten en geboorteakten voor.

Omwille van deze valse verklaringen en het gebruik van niet-authentieke documenten werd het verblijfsrecht van verzoeker en zijn familie ingetrokken op basis van het artikel 13§2 van de Vreemdelingenwet en het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Op 23.05.2012 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, dat hem dezelfde dag werd betekend.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Dat verzoeker, op het moment dat hij samen met zijn familie naar België kwam, nauwelijks 7 jaar oud was en dus moeilijk verantwoordelijk geacht kan worden voor de valse verklaringen die bij hun asielaanvraag werden afgelegd.

Dat verzoeker gedurende de hele procedure minderjarig was en dat hij bijgevolg niet verantwoordelijk kan gehouden worden voor de verklaringen die zijn afgelegd en de documenten die zijn afgeleverd door zijn ouders.

Dat verzoeker gedurende de hele procedure te goeder trouw was, en dat hij, voor zover hij al op de hoogte was van de handelingen van zijn ouders, hij hier zeker geen zeggenschap over had.

Dat er aldus geen spraken kan zijn van enige fraude, gepleegd in hoofde van verzoeker.

Dat het aldus onredelijk voorkomt om verzoekers en zijn broers, die als jonge kinderen naar België gekomen zijn, te straffen voor de fraude die gepleegd werd door hun ouders.

Dat verzoeker thans namelijk het grootste deel van zijn leven in België heeft doorgebracht, dat hij alhier school gelopen heeft, dat hij alhier gewerkt heeft, en dat hij volledig geïntegreerd is in ons land.

Dat zijn scholarisatie en integratie voortkomen uit de gepleegde fraude is inderdaad juist, maar men moet voor ogen houden dat verzoeker deze fraude niet zelf gepleegd heeft, hoewel hij er nu wel zelf voor bestraft wordt.

Dat verzoeker inmiddels een jongeman van 20 jaar is, die reeds meer dan 14 jaar in België verblijft. Hij heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst en zijn centrum van belangen is in België gesitueerd.

Het komt aldus onredelijk voor om verzoeker nu een bevel te geven om het grondgebied te verlaten op basis van feiten die door zijn ouders gepleegd zijn.

Verzoeker had namelijk zelf geen enkel aandeel in deze feiten maar de gevolgen grijpen des te dieper in op zijn leven.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.3. In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

*"Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:
het zorgvuldigheidsbeginsel;*

- de motiveringsplicht.

Verzoeker acht deze rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker. Verzoeker meent tevens dat de bestreden beslissing het onbillijk voorkomt, vermits zij verklaart spijt te hebben van de keuzes die in het verleden gemaakt werden.

De verwerende partij acht het enig middel van verzoeker niet ontvankelijk, in zoverre verzoeker de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht". Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Art 13 §2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het

bekomen van de machtiging tot verblijf De betrokkene diende samen met zijn ouders en broers een asielaanvraag in op 03.09.1999. Zij verklaarden etnische Albanezen te zijn uit Kosovo. Omwille van bombardementen zijn de betrokkenen Kosovo ontvlucht. Ze gingen naar Albanië om vervolgens naar België te komen. Hun asielaanvraag werd onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 01.09.2000. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 15.01.01. De familie diende een eerste maal een aanvraag tot machtiging tot een verblijf van langer dan drie maanden in overeenkomstig het toenmalig artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 op 21.01.2002. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden door de DVZ op 20.08.2003. Op 05.02.2004 diende de familie een nieuwe regularisatieaanvraag in op basis van hetzelfde wetsartikel. Ze beriepen zich in die aanvraag op de onmogelijkheid tot terugkeer naar Kosovo wegens de gevaarlijke omstandigheden, integratie en scolariteit van de kinderen en medische redenen. In 2007 leggen de betrokkenen een attest voor dat werd opgesteld door UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo), waarmee de betrokkenen bewijzen dat ze geen eigendom (meer) hebben in Decan. Op 30.06.2009 stuurde de DVZ een toelating van een machtiging tot een tijdelijk verblijf op voorwaarde dat er een bewijs van nationaliteit en identiteit werd voorgelegd. Deze beslissing werd nooit betekend worden aan de betrokkenen, dus de familie stuurde een actualisatie van de regularisatieaanvraag op. Bijgevolg werd deze aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken behandeld alsof er nooit geen beslissing werd genomen in dit dossier. Bij de actualisatie van deze aanvraag voegde de familie Kosovaarse UNMIK geboorteaktes voor alle leden van het gezin. Deze aanvraag werd op 08.12.2009 toegestaan omwille van het feit dat de betrokkene een asielprocedure van langer dan één jaar hadden doorlopen met schoolgaande kinderen. De betrokkenen worden in het bezit gesteld van een B kaart op 11.01.2010. Op 18.01.2011 ontvangt de DVZ een vraag tot wijziging van de identiteitsgegevens van de betrokkene. Z. (...) en zijn broers leggen hierbij Albanese individualiteitsattesten en geboorteaktes voor. Zijn vader legt een geldig internationaal paspoort voor op naam van B. H. (...) geboren op 10.04.1959 te Kullaj Skoder. De moeder legt een geldig internationaal paspoort van Albanië voor op naam van B. E. (...) geboren op 12.02.1960 te Kulla Shkoder. Beiden leggen ook een Albanese geboorteakte en individualiteitsattest voor.

Uit deze documenten blijkt duidelijk dat de familie valse verklaringen hebben afgelegd bij hun asielaanvraag, zowel over hun nationaliteit als de reden van hun vlucht. De volledige asielaanvraag was met andere woorden gebaseerd op valse en misleidende verklaringen. De betrokkenen komen namelijk niet uit Kosovo (toenmalig oorlogsgebied). Daarenboven heeft de familie halsstarrig vastgehouden aan hun valse identiteit bij hun verschillende regularisatieprocedures. Zo verkoos de betrokkene bij haar aanvraag uit 2009 een UNMIK geboorteakte voor te leggen die vals was, of haar minstens niet toebehoorde terwijl zij op dat moment over een Albanese paspoort beschikte. Dergelijk gebruik van niet authentieke documenten belemmerde de DVZ een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Immers, had de betrokkene een volledig frauduleuze asielaanvraag ingediend.

De scolarisatie van de broers en een mogelijke integratie, vloeien eveneens rechtstreeks voort uit de gepleegde fraude. Door het steeds beweren van de valse Kosovaarse nationaliteit, heeft de betrokkene de duur van zijn verblijf in stand gehouden waardoor ook de kinderen van de familie naar school konden gaan. De twee elementen op basis waarvan het verblijfsrecht werd toegestaan aan de betrokkenen, zijnde de duur van de asielprocedure en de schoolgang van de kinderen, vloeien dus rechtstreeks voort uit de door hen gepleegde fraude. Een ander element dat de betrokkene aanhaalde tijdens de regularisatie, werk, verhindert niet om een verblijf aan te vragen op basis van een arbeidskaart. B en dit conform de bestaande regelgeving. Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dient het verblijfsrecht van de betrokkene te worden ingetrokken." Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers concrete situatie heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht van verzoeker diende te worden ingetrokken en dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) moest worden afgegeven.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Integendeel erkent verzoeker dat fraude werd gepleegd, doch de verzoekende partij houdt voor dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de verklaringen van zijn ouders, gelet op het feit dat hij gedurende de hele procedure minderjarig was. Verzoeker meent dat het onredelijk is om hem te straffen voor de fraude die door zijn ouders gepleegd werd.

Terwijl dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat de identiteitsfraude die gepleegd werd, van doorslaggevend belang is geweest om een verblijfsmachtiging in België te bekomen. Integendeel erkent verzoeker uitdrukkelijk dat zijn scholarisatie en integratie voortkomen uit gepleegde fraude.

Artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2bis. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf "

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geheel terecht besloten dat het verblijf van verzoeker diende te worden beëindigd in toepassing van artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij geen zeggenschap had over de handelingen van zijn ouders en de identiteitsfraude hem derhalve niet zou kunnen worden toegeschreven, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker minstens ten tijde van de actualisatie van de verblijfsaanvraag in 2009 ten voile kon beseffen dat valse verklaringen nopens de identiteit werden afgelegd. Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat de identiteitsfraude werd volgehouden, waardoor het geenszins onredelijk is dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt afgegeven. Verzoeker is niet ernstig waar hij tracht voor te houden zelf geen aandeel te hebben in de gepleegde identiteitsfraude.

"Het feit dat verzoekende partij sinds 2005 reeds een machtiging tot onbeperkt verblijf had verkregen en dat deze machtiging pas op 27 oktober 2008 wordt ingetrokken heeft zij aan zichzelf te wijten aangezien verzoekende partij en haar familie doorheen de hele asielpcedure hun valse identiteit nationaliteit en afkomst hebben volgehouden. " (R.v.V. nr. 23.711 van 25.02.2009).

Het loutere feit dat verzoeker meent dat de bestreden beslissing onbillijk is, kan uiteraard geenszins afbreuk doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

"Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag list moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, Intrekking van de administratieve rechtshandeling, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de verwijzing naar het adagium "fraus omnia corrumpit" wel afdoende. In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze gemotiveerd dat verzoeker zijn vestigingsrecht had verkregen op grond van fraude. "

(R.v.V. nr. 82 231 van 31 mei 2012)

"Zij betwist echter geenszins de motieven van de bestreden beslissing, die stelt dat de machtiging tot verblijf van de verzoekende partij werd verkregen op basis van valse verklaringen en stukken. De verwachtingen van de verzoekende partij zijn niet rechtmatig nu vaststaat dat zij bedrog heeft gepleegd. De spijtbetuiging doet een afbreuk aan de onrechtmatigheid van hem handelen. " (R.v.V. nr. 73 482 van 18 januari 2012)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker diende te worden afgegeven (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

3.4. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing manifest onredelijk is. Op het moment waarop zij in België toekwam, was zij slechts zeven jaar oud, zodat zij moeilijk verantwoordelijk kan worden geacht voor de valse verklaringen die tijdens de asielaanvraag werden afgelegd. De verzoekende partij benadrukt verder dat zij gedurende de hele asielprocedure minderjarig was en dat zij bijgevolg niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de valse en misleidende verklaringen die haar ouders hebben afgelegd en de documenten die zij hebben bijgebracht. De verzoekende partij benadrukt dat ze gedurende de *“hele procedure”* te goeder trouw was en dat zij geen zeggenschap over handelingen van haar ouders had. Ook ter terechtzitting beklemtoont ze dit. Er is dan ook geen sprake van fraude in haren hoofde. De verzoekende partij besluit dat het onredelijk voorkomt om haar te straffen voor de fraude die werd gepleegd door haar ouders.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij en haar gezin op 3 september 1999 een asielaanvraag indienden waarbij haar ouders als wettelijke vertegenwoordiger van de verzoekende partij valselijk aangaven etnische Albanezen te zijn afkomstig uit Kosovo (toenmalig Joegoslavië) meer bepaald uit de gemeente Decan. Het is evenmin betwist dat de ouders van de verzoekende partij bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van het toenmalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet op 11 februari 2004 eveneens op bedrieglijke wijze hebben aangegeven te zijn geboren in Decan, Kosovo (toenmalig Joegoslavië), dat zij bij een actualisatie een vals of hen niet toebehorend attest hebben voorgelegd, opgesteld door UNMIK waarmee zij bewijzen dat er geen eigendom staat geregistreerd in Decan, Kosovo op naam van de vader van verzoekende partij en dat bij een latere actualisatie van diezelfde aanvraag een valse of hen niet toebehorende geboorteaktes opgesteld door UNMIK werden bijgevoegd van verzoekende partij en haar gezinsleden ter staving van hun afkomst uit Kosovo. Bij deze actualisatie werd tevens aangegeven dat zij geen paspoort kunnen voorleggen gezien hun Kosovaarse nationaliteit.

Op 8 november 2007 dienen de ouders van de verzoekende partij eveneens een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook in het kader van deze procedure wordt vastgehouden aan de afkomst uit Kosovo.

Op 8 december 2009 werd, in het kader van de aanvraag van 11 februari 2004, uiteindelijk een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur toegestaan, omwille van het feit dat de verzoekende partij en haar gezinsleden een asielprocedure van langer dan één jaar hadden doorlopen met schoolgaande kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar gezinsleden op 1 juli 2010 bij de betrokken instantie een verklaring hebben afgelegd ter verkrijging van de Belgische nationaliteit, waarbij zij nog steeds bleven vasthouden aan hun afkomst uit Kosovo en waarbij dezelfde – valse of hen niet toebehorende – geboorteaktes opgesteld door UNMIK werden bijgevoegd. Pas op 18 januari 2011, wanneer de verzoekende partij en haar gezinsleden een aanvraag tot wijziging van hun identiteitsgegevens indienen, komt aan het licht dat de verzoekende partij en haar gezinsleden niet afkomstig zijn uit Kosovo maar dat zij de Albanese nationaliteit hebben.

Het determinerend motief op basis waarvan een einde wordt gesteld aan het verblijf betreft de vaststelling dat de twee elementen op basis waarvan het verblijfsrecht werd toegestaan, met name de duur van de asielprocedure en de schoolgang van de kinderen, rechtstreeks voortvloeien uit de gepleegde fraude met betrekking tot haar identiteit en afkomst. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de ouders van de verzoekende partij bij hun asielaanvraag valse en misleidende informatie hebben verschaft over hun nationaliteit en de reden van hun vlucht. De volledige asielaanvraag was met andere woorden gebaseerd op valse en misleidende verklaringen. De verwerende partij motiveert dat de familie van de verzoekende partij daarenboven halsstarrig heeft vastgehouden aan deze valse en misleidende informatie bij hun verschillende regularisatieprocedures. Daarbij werden zelfs, in het kader van hun aanvraag om verblijfsmachtiging in 2009, valse of hen niet toebehorende geboorteaktes neergelegd. Het indienen van een frauduleuze asielaanvraag, het volharden in deze

valse verklaringen en het gebruik van niet authentieke documenten belemmerde de verwerende partij een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Deze valse en misleidende informatie is, zo blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing, dan ook doorslaggevend geweest voor het toekennen van haar onbeperkte verblijfsmachtiging in het Rijk.

Zoals gesteld wordt de fraude *in casu* niet betwist door de verzoekende partij. Evenmin wordt betwist dat deze doorslaggevend was voor de toekenning van de verblijfsmachtiging. Waar de verzoekende partij stelt dat ze gedurende de "*hele procedure*" minderjarig was, zij steeds te goeder trouw was en dat zij in geen geval zeggenschap had over de handelingen van haar ouders, zodat zij geen enkel aandeel heeft in de gepleegde fraude, wijst de Raad erop dat het argument dat zij als minderjarig kind destijds niet zelf gefraudeerd heeft, maar wel haar ouders, niet relevant is nu handelingsonbekwamen vanzelfsprekend niet actief fraude kunnen plegen, daar ze door hun ouders dienen vertegenwoordigd te zijn. Het betoog van de verzoekende partij neemt hoe dan ook niet weg dat haar ouders, die optraden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de verzoekende partij, van meet af aan een verkeerde nationaliteit en identiteit hebben opgegeven, hun asielrelaas hieraan gekoppeld hebben en steeds hebben vastgehouden aan deze valse nationaliteit tijdens hun latere regularisatieaanvragen. Hierbij hebben zij meermaals gebruik gemaakt van niet authentieke documenten waarmee zij hun valse nationaliteit trachtten te staven. Zoals blijkt uit punt 1, werd pas in 2011 gewag gemaakt van hun ware identiteit en nationaliteit. *In casu* was de verzoekende partij op dat moment reeds meerderjarig en had ze als volwassene reeds gebruik gemaakt van haar verblijfstitel. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij zelf niet afwist van de valse informatie die aan de verwerende partij verstrekt was aangaande haar identiteit en nationaliteit, gelet op het feit dat zij gedurende jaren van deze valse gegevens gebruik maakte en een verblijfstitel onder deze identiteit in ontvangst nam. Een verblijfstitel waarvan zij, eenmaal meerderjarig, gebruik is blijven maken. De Raad wijst er wederom op dat deze valse en misleidende informatie van doorslaggevend belang is geweest voor het toekennen van de verblijfsmachtiging van onbepaalde duur in het Rijk. *In casu* wordt niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze, conform artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat een einde dient te worden gesteld aan de verblijfsmachtiging van de verzoekende partij omwille van het gebruik van valse en misleidende informatie. In wezen hebben de ouders van de verzoekende partij, die steeds als wettelijke vertegenwoordigers van de verzoekende partij hebben opgetreden, verhinderd dat de verwerende partij bij het toestaan van de onbeperkte verblijfsmachtiging het gegeven dat zij steeds hun werkelijke nationaliteit achterhielden kon afwegen tegen de duur van hun verblijf en de asielprocedure, die zoals gezegd gesteund is op valse verklaringen. Eenmaal meerderjarig is de verzoekende partij gebruik blijven maken van deze verblijfstitel. Enige kennelijke onredelijkheid wordt in deze niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betoogt verder dat het onredelijk voorkomt dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft ontvangen op basis van het gedrag van haar ouders waar zij zelf geen enkel aandeel in heeft maar waarvan de gevolgen wel des te dieper ingrijpen op haar leven. De verzoekende partij stelt dat zij het grootste deel van haar leven in België heeft doorgebracht, dat zij hier school heeft gelopen, hier heeft gewerkt en volledig geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Zij erkent dat haar scholarisatie en integratie voortkomen uit de gepleegde fraude, doch zij wijst er nogmaals op dat zij deze fraude niet zelf heeft gepleegd. De verzoekende partij wijst er verder nog op dat zij nu 20 jaar is, dat zij al 14 jaar in België verblijft en dat zij ondertussen "*geen enkele band*" meer heeft met haar land van herkomst. Haar centrum van belangen is in België gesitueerd.

De Raad wijst er wederom op dat niet wordt betwist dat de gepleegde fraude van doorslaggevend belang is geweest voor de toekenning van het verblijf van onbepaalde duur. Waar de verzoekende partij stelt zelf geen enkel aandeel te hebben gehad in deze fraude, die uitsluitend door haar ouders zou zijn gepleegd, kan worden verwezen naar bovenstaande uiteenzetting. In het kader van de onderhavige bestreden beslissing toont de verzoekende partij niet concreet aan dat het kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om de integratie en de scholarisatie die het gevolg zijn van het langdurig verblijf en het verblijfsrecht dat ten gevolge van fraude verkregen werd, niet te weerhouden als grond voor verblijf en bijgevolg het verblijfsrecht niet in te trekken. *In casu* verwijst de verzoekende partij in algemene termen naar haar integratie en het feit dat ze in België gewerkt heeft, maar brengt ze hiervan geen begin van bewijs bij. Door louter op de duur van haar verblijf te wijzen, maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de door haar opgebouwde contacten en integratie een zodanige intensiteit hebben dat er *in casu* geen toepassing dient te worden gemaakt van artikel 13 §2bis van de Vreemdelingenwet. Daarenboven is de verzoekende partij, ook nadat ze meerderjarig werd, gebruik blijven maken van deze onrechtmatig verkregen verblijfstitel. Zo heeft ze verder haar integratie bewerkstelligd, doch diende ze op dat moment reeds te weten dat haar verblijfstitel op grond

van misleidende en frauduleuze informatie was verkregen. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de informatie waarover hij beschikt, blijkt dat de ouders en de twee broers van verzoekende partij, zoals verzoekende partij zelf, vrijwillig zijn teruggekeerd of zijn gerepatrieerd naar Albanië. Bij arresten van 27 mei 2015 met nummer 146 566, 146 567, 146 568, 146 569 en 146 571 werden de beroepen ingesteld door de familieleden van de verzoekende partij eveneens verworpen. De verzoekende partij, die aanhaalt geen enkele band meer te hebben in Albanië, maakt hoe dan ook niet aannemelijk geen familieleden meer te hebben in haar land van herkomst op wie zij kan terugvallen en dat zij aldaar niet in de mogelijkheid zou zijn om haar leven opnieuw op te bouwen. Hiertoe worden geen concrete elementen aangevoerd. Enige kennelijk onredelijkheid kan aldus andermaal niet worden vastgesteld. De verzoekende partij en haar gezin hebben in België hun leven opgebouwd tijdens een verblijf waarvan achteraf is komen vast te staan dat dit werd verkregen door het aanwenden van valse of misleidende informatie.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van onjuiste gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld of dat zij op grond van de feitelijke gegevens niet in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS